

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 65. Sacrificium Eucharisticum in ultima coena Christus instituit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

absolutè, sed integer perseveret, definit tamen in esse Sacramenti: nec in eo statu corpus Christi (licet animatum) seipsum naturaliter movere potest, nec agere in corpora extrinseca.

CAPUT LXV.

*Sacrificium Eucharisticum in ultima cœna
Christus instituit.*

802 **P**atet ex dictis capite precedenti, atque optimè explicat Concilium Senonense anni 1524. Decreto II. de sacrificio Missæ: *Porro etsi Christus, assistens pro nobis Pontifex, non per sanguinem vitulorum, aut vitulorum, sed per proprium sanguinem, introiit semel in sancta, æternâ redemptione inventâ: negari tamen non potest Sacros in æternum, secundum ordinem Melchisedech, ac proximo, ejus exemplo, sacrificium aliquod obtulisse, quod exteriori panis & vini formâ veteri illi Melchisedech oblationi responderet; erat enim Sacerdos Dei altissimi. Quod utique fecit in supræmilla cœna. Nam accepto pane gratias egit, & fregit, deditque discipulis suis, dicens: Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur; & ab Evangelicis Sacerdotibus jurgi observantiâ præcepti iterari: hoc facite in meam commemorationem. Hoc enim holocaustum, hæc vitima pro peccato, hæc hostia pacifica, hoc jus sacrificium, hæc munda oblatio, quam in omni loco Malachias prædixit offerendam, cum dixit, quod repudiatis legis antiquæ caeremoniis, ab ortu solis usque ad occasum, magnum esset nomen Domini in Gentibus.*

CAPUT LXVI.

*In sola utriusque speciei consecratione consistit
essentia sacrificii Eucharistici.*

803 **S**unt qui putant rationem sacrificii Eucharistici absolvi in sumptione seu Communione. Alii in consecratione & sumptione simul. Alii superaddunt oblationem. Sed assertio nostra est sancti Thomæ q. 82. a. 10. in corpore, & ad 1. & q. 83. a. 4. ubi dicit, Sacerdotem per illa verba: *supra quæ professio, &c.* (quæ Sacerdos dicit statim post consecrationem) petere ut sacrificium peractum, sit acceptum Deo. Et probatur 1.º quia non consistit in oblatione expressa & vocali, distincta à consecratione; neque in sumptione seu Communione. Igitur in sola utriusque speciei consecratione. Probatur prior pars antecedentis, quia talis oblatio nullibi præscripta legitur in sacrificiis veteris legis; imò ne Christus quidem eam fecisse legitur in sacrificio crucis. Igitur non est de ratione sacrificii.

804 Probatur etiam posterior pars, quia de omnibus sacrificiis legis aliquid non comedebatur (ut patet in holocausto, quod totum comburebatur, & vino, quod in terram effundebatur) nec comestio requiritur ad salvandam destructionem, in ratione sacrificii requisitam, prout n. 801. & 803. vidimus; nec Christus, cruentus in cruce immolatus, comestus fuit; nec satis constat, an in ultima cœna seipsum comederit. Id enim licet non negemus, imò cum Hieronymo affirmemus, non legimus in Evangelio. Neque id ex traditione habetur. Et tamen sacrificium integrum certissime perfecit.

805 Probatur 2.º quia Christus dicendo, accipite & comedite, *hoc est corpus meum*, accipite & bibite, *hic est sanguis meus*, &c. sacrificium obtulit; & addendo: *hoc facite in meam commemorationem*, Apostolos novæ legis Sacerdotes instituit, prout Tridentinum definit sess. 22. c. 1. sed hoc totum dixit ante sumptionem: ergo sacrificium obtulit, & Apostolos Sacerdotes instituit, Tom. III.

ante sumptionem. Deinde Gregorius Nyssenus orat. 1. de Christi Resurrect. *Pilati sententiam* (inquit) *consilio suo anteverit, & arcano sacrificii genere... seipsum pro nobis hostiam offert... Quando id præstitit? Cum corpus suum discipulis edendum, & sanguinem bibendum præbuit, tunc (igitur ante sumptionem) aperte declaravit, Agni sacrificium jam esse perfectum* (exhibendo scilicet corpus suum, licet animatum, idoneum ad edendum, & sanguinem idoneum ad bibendum, sequitur enim) *nam victima corpus nec est ad edendum idoneum, si animatum sit. Quare cum corpus edendum, & sanguinem bibendum discipulis exhibuit, jam arcana & non aspectabili ratione corpus erat immolatum.* Ecce Nyssenus assertionem nostram perspicue docet, & destructionem in hoc sacrificio requisitam explicat uti nos suprâ n. 801.

Ante Nyssenum Irenæus l. 4. c. 32. sacrificii rationem in consecratione positam satis aperte declaraverat, dicens: *Discipulis suis dant consilium offerendi... eum qui est ex creatura panis, accipit, & gratias agit, dicens: hoc est corpus meum. Et calicem similiter... suum sanguinem confessus est, & sic novi Testamenti docuit oblationem, quam Ecclesia ab Apostolis accipiens offert Deo in universo mundo.*

3.º in consecratione Eucharistiæ tria fiunt, in quibus sacrificii veri & realis ratio consistit. Primum res profana fit sacra. Panis enim, res alioqui terrena & communis, per consecrationem vertitur in corpus Christi, & vinum in sanguinem, rem utique omnium sacratissimam. Secundò in consecratione res illa, sacra ex profana effecta, Deo offertur, dum super altare Dei collocatur. Nam victimam in altari per verba consecrationis ponere, est reipsâ illam Deo offerre. Ipsa namque consecratio ex Christi institutione oblatio est Deo facta, & Sacerdos intendens facere quod Christus fecit per consecrationem, eo ipso offert Deo rem consecratam, utpote quam Christus tanquam principaliter consecrans eo ipso principaliter offert. Tertio, per consecrationem res quæ offertur ad veram, realem & sensibilem mutationem & destructionem ordinatur, dum ad etum & potum destinatur. Atque hoc pacto non deest hæc moralis destructio, sufficiens ad rationem sacrificii: maxime cum ipsi quoque addatur realis & substantialis destructio in adjuncto, sive in pane & vino, ex quibus Christi corpus & sanguis efficiuntur, & accipiunt formam cibi & potus.

Denique in ea actione posita est essentia sacrificii Eucharistici, quæ maxime fit in persona Christi; quandoquidem Sacerdos, dum sacrificat, sic agit in persona Christi, ut ipse Christus sit principalis sacrificans. Sed consecratio est quæ maxime fit in persona Christi. Quia in consecratione sic loquitur Sacerdos, quasi etiam ipse Christus. In sumptione verò Sacerdos non agit in persona Christi: quamvis enim se tradat ad edendum & bibendum, sicut se tradidit ad crucifigendum; ipsa equidem comestio non magis fit in persona ipsius, quam crucifixio: neque enim Christus est qui principaliter manducat, neque manducatio fit nomine ipsius, sed proprio nomine Sacerdotis, tanquam principalis manducantis. Ea quippe sola fiunt in persona Christi, tanquam principalis agentis, in quibus Christus est qui principaliter agit per hominem, tanquam Vicarium, Legatum & Ministrum suum, vice ipsius agentem. Dum verò Sacerdos Eucharistiam sumit, Christus non est qui principaliter sumit per Sacerdotem, tanquam Vicarium, Legatum & Ministrum suum, vice ipsius fumentem. Ergo sumptio non fit in persona Christi.

Consecratio verò utriusque speciei idè est de essentia sacrificii, prout à Christo institutum est, quia ex Christi institutione expressam repræsentat.